

Giáo lý căn bản – 19

Kalama tri ân các đh airohpu3 & trangtkhoang ghi bài.

[13/05/2024 - 04:33 - airohpu3]

Giáo lý căn bản 19

[13/5/2024 anhtran]

Bắt đầu bài giảng chiều nay chúng ta lại có cái dịp để quay lại một phần giáo lý đã học đó là tất cả chúng sinh trong vô lượng trụ tất cả chúng sinh trong vô lượng vũ trụ đều là cái cảnh giới cao nhất ở chúng loại thượng đẳng như là Phạm Thiên cho đến ở những cảnh giới tăm tối đau khổ và những chúng loại thấp kém bé mọn nhất như các loài vi sinh, vi sinh và thủy sinh thì tất cả đây là cái cấu tạo, cái cấu tạo cõi chung sinh là danh và sắc thối. danh và sắc là nói gọn là phần hồn phần sát ý còn nói rộng ra chút là 5 uẩn còn nói rộng ra nữa là 6 căn 6 trần 6 thích. Nhớ cái đó. Tôi ôn lại cho bà con nhớ thì tùy vào tùy vào cái chỗ mình quan tâm là cái gì thì cái nghiệp thiện ác mình làm ý nó cũng tùy thuận nó cũng tương ứng với cái mà mình thích, cái mình ghét cái mình quan tâm. Tôi nhấn mạnh đến 3 chữ này thích ghét và quan tâm là vì sao. Vì khi mình thích cái gì mình sẽ ghét cái ngược lại, và khi mình ghét cái gì mình lại thích cái ngược lại cho nên đừng coi thường những cái khoảnh khắc mà mình vui cái này mình buồn giận chuyên kia mình tưởng cái đó không có gì những nó rất là quan trọng những đối cái thích thì mình dễ hiểu ờ thì trong kinh nói là tham là cái mình thích đúng nhưng còn cái ghét cái ghét rất là bất mãn cái mâu thuẫn xung đột đó cũng là một cái đáng ngại không kém tại sao nói là không kém có nghĩa là tương đương có nghĩa là vì mình để tránh cái gì đó mình sẵn sàng hành động bằng nhiều cách thiện ác khác nhau để mà mình né được cái mình tranh né được cái mình ghét cũng giống như là cái thích cũng vậy thì mình cũng theo đuổi cái gì đó cũng là làm nhiều chuyện tâm bậy để mình có được cái mình thích điều đó cho ta thấy rằng để chạy trốn cái thích hay là chạy trốn cái ghét và theo đuổi cái thích thì đều là cơ hội để mình sống bất thiện hết á nhớ hên cho nên cả 6 căn đều là có cái tầm quan trọng như nhau như nhau có nghĩa là có nhiều người họ sống nhiều với con mắt sống nhiều với con mắt có nhiều người sống nhiều với lỗ tai có nhiều người sống nhiều với cái mũi cái lưỡi cái xúc giác cái tri giác có những người chẳng hạn như họa sĩ hoặc là những cái dạng kiến trúc sư hay là những người thích đi du lịch là cả đời họ sống nhiều với con mắt phải không? họa sĩ kiến trúc sư mà bỏ con mắt ra thì làm sao được rồi thì như nhạc sĩ hoặc là những người mê âm nhạc mê thơ ca thì họ lại sống nhiều cái âm thanh nhớ không mà cái bài giảng chiều nay thật ra tôi không có muốn nói được cái chuyện này tôi đang muốn nói chuyện khác rồi trước đó tôi phải làm cái nền tôi giải quyết cái nền tôi cũng giải cái nền nghe cho kỹ này khi mà sự hiện hữu của mình nó được cấu tạo bởi 6 căn 6 thích 6 căn 6 thích này nè mình phải lảng xảng buồn bắt cái này kia tùy thuộc vào cái chuyện mình buông bắt cái gì mà mình sẽ đi về mình cảnh giới tích cực xong chưa nhớ cái đó và chính vì mỗi người có mỗi cái thích khác nhau cho nên ghét cũng khác nhau và vì cái thích và ghét khác nhau cho nên khi mà sinh ra đời sau kiếp khác cái sự hiện hữu của mình cũng không giống nhau cũng không giống nhau trong những người đẹp thì tất cả nhan sắc không giống nhau và trong tất cả những người xấu những người bệnh những người nghèo nhưng người dốt họ cũng không ai giống ai hết vì sao vì cái thích cái ghét mình cũng không giống nhau và nó dẫn đạo cho các hành động của mình trong đời sống cũng không giống nhau và vì những dị

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

biệt này rồi chúng ta sinh ra trong những cái nghề những cái thân phận mọi thứ đều khác nhau cái này còn cái này mới bắt đầu vô cái tôi mà muốn nói nè từ cái chỗ mà cái nền tảng dị biệt đó đó chúng ta làm ác cũng ác khác nhau làm thiện làm thiện khác nhau thì ví dụ nha làm ác khác nhau là sao thì có người thì họ thích bài giảng bạc lộn còn có người thì họ thích săn bắn cá có người thì thích lừa đảo lật lọng có người bị sát sanh hay là bạo lực đại khái là mỗi người có một kiểu bất thiện khác nhau nặng về tham nặng về sân nặng về si ừm hum nhớ cái đó chính vì mỗi cái căn cơ khác nhau cho nên tạo ra cái ác cũng khác nhau và lúc hành thiện ý đương nhiên cái thiện cũng khác nhau có người thiện cách này tức là bài giảng chiều nay tôi tiếp nối và bài giảng của chúng tôi chiều hôm qua, bài giảng của chúng tôi chiều hôm qua là tôi muốn nói chuyện gì vậy thì tôi cho là rất quan trọng tôi nhắc lại chúng ta vì không kiểm soát được 6 căn cho nên đam mê trong 6 trần là hề có đam mê 6 trần thì sẽ có bất mãn trong 6 trần là thích một số thứ và ghét một số thứ và chính vì cái thích ghét không giống nhau nên làm ác cũng không giống nhau và làm thiện cũng không giống nhau nhưng bây giờ tôi muốn nói tới cái thiện có những người đến với phật pháp và biết nghe cho kỹ tùy thuộc vào cái dị biệt mà này giờ tôi nhấn mạnh 300 lần cái chữ dị biệt với những người đến với phật pháp biến mình thành một trang giấy tự chuyển mình thành một trang giấy nghe là thích ghi chép rất là nhiều cái kiến thức giáo lý và trước sau anh chỉ là một trang giấy thôi nhớ nha nhớ nha hoặc là biến mình một cái tấm ảnh một ảnh chụp hoặc là một cái giấy photo có nghĩa là ghi lại giáo lý và trước sau cũng chỉ là một tờ giấy do đó là tờ giấy photo hay là tờ giấy rửa hình hay là một trang vở thì tất cả giữ lại gì ? Tất cả cho nên chuyện đầu tiên có những người đến với đạo là họ chỉ là giấy thôi họ đem hết phật pháp họ biết những cái gì họ học nhớ họ hiểu đưa hết lên trang giấy và một là biến lòng mình thành trang giấy để mà thờ phật và truy kiến cải lưu trữ truyền thừa lời phật bằng cách cái thân phận của một cái tờ giấy nhớ nha trường hợp thứ 2 có những người khi họ biết phật pháp rồi họ biến họ thành một pho tượng là sao ? họ có hành trì có hành trì có nghĩa là thân khẩu họ là ok những gì họ nói họ làm những gì họ nói họ làm á mình có thể quay phim chụp hình rất là đẹp đẹp lắm quay phim chụp hình thì rất là đẹp lắm tức là cái hạng thứ nhất á là chỉ biến mình thành vật trang trí thờ phật á trong cái thân phận của một tờ giấy cái hạng thứ hai là thờ phật trong cái thân phận của một pho tượng có nghĩa là sao có nghĩa là oai nghiêm đơan chính như là 1 pho tượng ăn nói tri thức điềm đạm chừng mực người ta nhìn mình là người ta liên tưởng đến hiền thánh 3 đời biến mình thành một pho tượng cụ thể hơn một tờ giấy nhưng mà đó mọi thứ nó không có dừng lại đó nó còn thêm bước 3 nữa bước 3 tức là cái bước 2 là chỉ tu hành thấy trang nghiêm trên hình thức thôi hạng thứ nhất là không có tu hạng thứ nhất chỉ có học thôi còn cái hạng thứ 2 là có tu nhưng mà chỉ khiến mình vừa đủ vừa đủ để mình trở thành pho tượng cho người ta ngắm cho người ta quay phim chụp hình thôi phải là hạng thứ ba đó hạng thứ 3 đó là thờ phật tu phật bằng cái thân phận của phật tử của cái bao tử cái này các vị thắc mắc mấy cái điều này tôi giảng tôi dựa vào đâu trong chú giải á trong chú giải có nói cái này có người đến với phật pháp trong cái vai trong cái vị thế của 1 cái lưỡi và có người đến với luật pháp trong vị thế của cái muỗng trong kinh nói vậy á trong kinh có nói cái đó đến với phật pháp như là cái vá là xong nó mức bao nhiêu thứ thì nó bản thân nó không nó ném được cái gì hết không ném tới cái gì là phải không cái gọi là biết tới phật pháp mà ta gọi là cái vá và muỗng còn cái hạng thứ 2 là biết tới phật pháp bằng hoa và cái lưỡi cái lưỡi thì nó nằm rất xa cái nồi canh rất là xa nồi com người phải mức canh mức com đưa vô chén từ chén nữa mới mức đưa hoặc ta lừa đũa vào trong miệng thì mình thấy giữa cái lưỡi với cái chỗ chứa thức ăn nó còn khoảng cách xa nữa phải không còn đôi khi muỗng mà chén ráo

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

mức thức ăn là người ta để ngâm trong đó luôn có trường hợp để ngâm hẳn trong đó luôn thì không có vị gì hết trong khi đó thì cái lưỡi thì nó ở xa cái nồi cái chảo nhưng mà có cái gì ở bếp là biết hết cho nên chúng ta chúng tôi nhắc lại tùy thuộc vào khuynh hướng tâm lý của mình ý tùy thuộc vào khuynh hướng tâm lý nói cho đủ là tiền nghiệp khuynh hướng tâm lý và môi trường sống thì gọi gọi mấy cái này là mình sanh ra trong đời mình có đủ 6 căn hay không và mình vận dụng mình khai thác cái tác dụng chức năng của 6 căn nó không giống nhau có người họ dùng con mắt để mà hưởng thụ để mà tận hưởng đó là gieo nghiệp tham có người dùng con mắt để mà châm chích soi mói thấy quýt lờm liếc người khác cái là gọi gieo cái chung tử sân hận là ở đây không nói tới si là vì sao vì ở đâu có sân là nó có si ở đâu có tham ở đó có si nhớ cái đó cái đó rất là quan trọng cho nên ấy có người đến với phật pháp thờ phật học phật á theo cái thân phận của một cái tờ giấy thôi ghi chép rồi thôi còn cái hạn thứ 2 đó thờ phật bằng cách là trang nghiêm thân phận rồi biến mình thành một pho tượng rồi cái thứ 3 nữa đó chính là thờ phật phật theo cái thân phận của cái bao tử có nghĩa là những cái gì mà đưa vào bao tử trong vòng 1 thời gian rất ngắn nó sẽ trở thành máu xương thịt da gân tóc của mình với cách học đó đó mới mới đúng là cách thờ phật như vậy đó mới đúng là cách thờ phật của phật tử có nghĩa là bây giờ các vị ăn cái gì đi nữa dầu ăn khổ qua đắng nghét rồi uống nước mía ngọt lịm thế là bỏ miếng muối vô miệng mặn chát hay bỏ vô một miếng chanh chua là phải không. Trong vòng 3 giây là tất cả cái đó là bao tử nó đẩy xuống dưới ruột non và ruột già và người ta phải thải đi cái thành phần, thành phần dưỡng tố ở trong cái miếng ăn đó cái ngưng nước đó trong vòng tích tắc là cái bao tử nó làm cái chuyện tiêu hóa xong là nó thải tích tắc pháp phải như vậy là học phật pháp như thế nào là để mỗi cái biết của mình lọc ít trong thời gian ngắn nhất trong cơ nó phát huy được tác dụng nhanh nhất như nó có thể và và nó giúp can thiệp cho mình trở nên tốt hơn khiến mình học pháp theo cái cách giữ của cái bao tử còn cái trường hợp thứ 2 là cách phổ biến này học pháp theo cái cách của pho tượng có nghĩa là nhìn thì ngon lắm không đi đứng ăn nói ngon lành lắm rồi làm nhiều cái chuyện mà để cho người ta có thể nhìn thấy nhìn và nghe thì dĩ nhiên tôi nói cái này là nhiều vị hiểu nhầm tưởng tui chập chích không có thì nói pháp cũng phải nói thiệt bởi nói thiệt thì dĩ nhiên

để gây hiểu lầm chứ có rất nhiều người tu phật của mình tui chỉ nói chung là tu phật thôi cái giỏi nhất của họ cũng chỉ làm cái tượng thôi bởi vì những gì họ làm vừa đủ chừng để cho người ta thấy người ta nghe thôi các chùa to phật lớn rồi từ thiện xã hội rồi bao nhiêu y áo trang nghiêm rồi ăn nói chững chạc chừng mực tất cả những cái này nó chỉ vừa đủ để cho người ta nhìn mình như là một pho tượng thôi tới đó thôi còn cái hạng đầu tiên còn tệ nữa có nghĩa thờ phật theo cách một tờ giấy nghĩa là chỉ chép chỉ ghi cái đề giáo lý nhớ ha chỉ ghi chép vấn đề giáo lý cái bản thân mình không có gì để cho người ta nhìn hạng thứ hai có cái để cho người ta nhìn người tu đó là người tu cho người ta mình tu để mà có ý cho người ta nhìn ý là để tu cho người ta mình chỉ là pho tượng thôi thì tôi cũng xin lạc đề một chút nhưng nó tô đậm những điều tôi đang nói đó là cách đây khoảng chừng vài tháng tôi có tới viếng một ngôi chùa ở Thụy Sĩ mà bao nhiêu cây cối bị đốn trong chùa toàn là xi măng bê tông mái tôn thì vị trí chùa nằm đẹp lắm nằm sau bờ biển thì tôi tiếc lắm thì tôi mới nói với các vị trong đoàn tôi nay có rừng cây là quá đẹp thì mới nói cho mấy ông ấy mấy câu thì thấy trụ trì thầy xuất hiện thầy khoe là Chùa đang đúc cái pho tượng trăm tỷ thì nên tôi thấy trong bụng tôi tiết tiết nhiều mặt lắm thứ nhất mình cần cây xanh mình cần oxy cần 4 mét oxi cho tăng ni cho người cư trú ở chùa và cũng cho môi trường sinh thái trong cái khu vực đó rồi nên trồng cây nhiều nhưng mà vị này chỉ rất là thờ ơ chỉ biết

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHỮ HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

khoe cái bức tượng to đùng mà mình đang đúc thôi trăm tỷ rõ ràng là tượng chỉ là cái nhìn thôi chỉ quan tâm tới cái đề nhìn thôi chứ không quan tâm tới cái gì ngoài ra nếu cái chùa đó giao cho người dân, người do thái người Thụy Sĩ thì họ đâu có gì kỳ cục đâu họ không có quan tâm đến họ không dồn hết mọi sự cho cái nhìn họ còn phải xét lên nhiều khía cạnh khác nhưng mà cái chùa này ông sư trụ trì chỉ mê mỗi cái nhìn thôi mê sao mà cái chùa có một bức tượng to đùng ở xa bà con về nhìn ngắm để ngưỡng mộ khen ngợi cái kiểu tu thứ nhất á thứ nhất á là biến mình ra là một tờ giấy để chép kinh thôi chỉ chép kinh thôi còn hạng thứ 2 là biến mình thành pho tượng khá hơn tí để cho người ta có cái người ta nhìn ngắm quay phim rồi chụp ảnh đấy là cái thứ 3 đó là mình tu theo cách bao tử là nghe được bao nhiêu mình lập tức an lạc liền lập tức tháo gỡ những nội kết liền lập tức là mình biến thành một con người khác liền theo cái hướng tích cực ấy thành con người khác theo hướng tích cực và tôi xin đoan chắc là 1000% trong cái tích tắc nào mà mình trở thành người tốt hơn thì ngay gì cũng có cái khả năng an lạc của mình được bảo đảm và cái khả năng là đóng góp cho đời cũng được bảo đảm bởi vì anh muốn rải tâm từ anh muốn đem lại sự an lạc cho chúng sinh thì trước hết anh phải an lạc cho nên làm sao mà phật pháp một câu kinh, một trang kinh, một câu kinh, một trang kinh vừa lọt vô cái lỗ tai mình rồi trong vòng mấy giây có thể hiểu theo kiểu của hoà thượng Nhất Hạnh ấy chế tác, chế tác. Mình có thể với một câu kinh mình có thể chế tác an lạc và cái câu này quan trọng này câu này quan trọng tu đúng hiểu đúng cả hai cái này đều phải gạch dưới hết tu cũng đúng hiểu đúng thì đầu cho lúc đó mình đang làm cái việc cho mình thì lúc đó cái nội dung cái ý nghĩa của cái công việc đó nó cũng nhắm đến chúng sinh ha tôi nhắc lại lần nữa tu đúng hiểu đúng nha phải có cái hiểu đúng nữa thì khi mình làm cái gì cho mình á thì cái nội dung tác dụng của cái việc đó nó cũng là một quà cho người khác và khi mình làm cái gì cho người khác thì cái nội dung của cái việc đó nó cũng là dành cho mình thí dụ như tôi nói hoài cái này này ở những xứ sở nó an ninh tốt ấy chiều tối hoặc giữa khuya chiều tối hoặc giữa khuya chúng ta không ngủ được chúng ta tuyệt đối như bên Thụy Sĩ hai giờ sáng có thể mở cửa đi ra ngoài rừng đi ra ngoài rừng vì mà vì sao vì tôi biết quý vị là người thân của tôi chuyện đó là tôi đang ngủ tôi thấy tôi chỉ nhắc chừng là nhớ giữ ấm nha rồi xong chứ tôi không có hề rằng nhưng mà ngược lại là Campuchia Việt Nam ở trung quốc rồi người thân của tôi mà ở vị trí núi rừng cỡ nào mà ban đêm mà tôi thấy họ xăm xăm ra ngoài rừng là tôi lại lăm tại sao tôi nói chuyện này tôi muốn nói rằng đầu cho chúng ta lạng lẽ không có kèn trống lạng lẽ sóng lành á thì một năm hai năm ở một cái nơi chốn nào đó người ta biết chỗ này là chỗ của cái ông vô hạn thì tự nhiên người ta đi đến chỗ đó tự nhiên người ta rất là dạn dù nó là một ngọn đồi một gốc rừng một khu vườn nhưng mà người ta yên tâm ghé lăm cho nên làm đúng khi mình làm đúng á khi mình tu đúng kiểu đúng lời phật ấy thì đầu cho mình có làm cái gì cho mình thì cũng cái việc làm đó vẫn đem lại lợi ích cho người khác thí dụ như cái chuyện này rõ ràng là cho tôi nè thí dụ hỏi tôi nói cho tôi tôi bị chửi chết thí dụ ông A bà B gì đó ông tập thể dục là tập cho ông đúng không ông tập thể dục là tập cho ông chứ làm gì có cái chuyện mà cha mẹ tập thể dục mà để cho con cháu rồi con cái tập thể dục cho cha mẹ no không có cái gì thì tôi còn cãi chứ còn cái tập thể dục cho tập thể dục cho mình nhưng cái nhưng này quan trọng nè phật tử phải biết cái này nếu mà quý vị có cái lý tưởng giải thoát có lòng giải hiểu tu hiểu học có cái lòng thờ Phật một cách thông minh thì ngay mà cách mà quý vị tập thể dục ấy thì đó cũng là một cách đóng góp cho cuộc đời là vì sao là vì khi mà cái con người quý vị nó dễ thương nó dễ mến con người quý vị có nội hàm vậy có nội dung thì sao thấy trước mắt các vị tập thể dục đúng nhưng vì nhờ các vị tập thể dục các vị sẽ khỏe hơn và cái thời gian khả năng cống hiến của

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮ HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

quý vị sẽ nhiều hơn bây giờ hiểu chưa rõ ràng là tập thể dục là tập cho mình nhưng chỉ cần anh là người thiện thôi anh phải hiểu đúng anh làm đúng lời phật cái chuyện anh tập thể dục đi nó cũng là một cách đóng góp cho thế giới là một cách còn anh đã là sống bất thiện rồi anh đã sống bất thiện rồi thì đầu anh có sống bất thiện cho riêng anh thôi nó cũng là ngấm ngấm chứa một cái nội dung là nguy cơ là thương hại nguy cơ là thương hại cho người khác thí dụ như anh đi săn bắn anh làm mấy cái chuyện lừa đảo lật lọng anh đi câu cá mấy cái chuyện này mình thấy rằng nó cũng nhẹ mà có cái gì đâu phải là đâm heo thú chó đâm cha chém chú đâu có không có thì cũng thể thao lành mạnh mà thì cũng câu cá săn bắn săn bắn tôi nhắm con nào bốn chân tôi bắn con nào hai chân tui chưa vụ vậy nhưng mà không khi mình nói trong Atỳ đàm khi mà anh có cái ác tâm mà anh săn bắn câu cá khi mà anh có cái lòng lừa đảo lật lọng thì ngay cái lúc đó anh đã kín đáo mặc nhiên tạo ra một cái nguồn năng lượng xấu để nó chiêu cảm các cái tai nạn để nó đổ lên người của mình và chính nó cũng chiêu cảm cho anh có những quyết định rất bậy để anh tai nạn nó lạ vậy cho nên đối với người hiểu đúng và tu đúng khi họ làm cái gì đó cho riêng họ đó nó cũng ngấm có nội dung là cho người khác mà khi họ làm cái gì cho người khác rõ ràng những nó cũng ngấm có ý là cho riêng cho chính họ nó rất là quan trọng thì tôi nói có 3 cái cách tu của người phật từ cách 1 là biến mình thành một cái tờ giấy ấy hơi hơi còn loại thứ 2 khá hơn 1 tí là thờ phật theo cái cách của phật tử còn cách thứ 3 là thờ phật bằng cái vị thể bằng cái chức năng của cái bao tử nghĩa là đưa được đồ bao nhiêu là lập tức nó có 1 cái tác dụng ngay tức khắc trong cái đời sống hiện tiền ngay trước mắt của mình thì cái đó mới là đúng thì tùy các vị thôi thì mình chọn lựa kiểu nào và ở đây tôi cũng gợi ý đoạn 1 kinh nhỏ ở trong bộ a tỳ đàm số 4....

22:20

[13/05/2024 - 04:34 - airohpu3]

Giáo lý căn bản 19

Bắt đầu bài giảng chiều nay chúng ta lại có cái dịp để quay lại một phần giáo lý đã học đó là tất cả chúng sinh trong vô lượng trụ tất cả chúng sinh trong vô lượng vũ trụ đều là cái cảnh giới cao nhất ở chúng loại thượng đẳng như là Phạm Thiên cho đến ở những cảnh giới tầm tối đau khổ và những chủng loại thấp kém bé mọn nhất như các loài vi sinh, vi sinh và thủy sinh thì tất cả đây là cái cấu tạo, cái cấu tạo cõi chung sinh là danh và sắc thôi. danh và sắc là nói gọn là phần hồn phần sát ý còn nói rộng ra chút là 5 uẩn còn nói rộng ra nữa là 6 căn 6 trần 6 thích. Nhớ cái đó. Tôi ôn lại cho bà con nhớ thì tùy vào tùy vào cái chỗ mình quan tâm là cái gì thì cái nghiệp thiện ác mình làm ý nó cũng tùy thuận nó cũng tương ứng với cái mà mình thích, cái mình ghét cái mình quan tâm. Tôi nhấn mạnh đến 3 chữ này thích ghét và quan tâm là vì sao. Vì khi mình thích cái gì mình sẽ ghét cái ngược lại, và khi mình ghét cái gì mình lại thích cái ngược lại cho nên đừng coi thường những cái khoảnh khắc mà mình vui cái này mình buồn giận chuyên kia mình tưởng cái đó không có gì những nó rất là quan trọng những đối cái thích thì mình dễ hiểu ờ thì trong kinh nói là tham là cái mình thích đúng nhưng còn cái ghét cái ghét rất là bất mãn cái mâu thuẫn xung đột đó cũng là một cái đáng ngại không kém tại sao nói là không kém có nghĩa là tương đương có nghĩa là vì mình đề tránh cái gì đó mình sẵn sàng hành động bằng nhiều cách thiện ác khác nhau để mà mình né được cái mình tranh né được cái mình ghét cũng giống như là cái thích cũng vậy thì mình cũng theo đuổi cái gì đó cũng là làm nhiều chuyện tầm bậy để mình có được cái mình thích điều đó cho ta thấy rằng để chạy trốn cái thích hay là chạy trốn cái ghét và theo đuổi cái thích thì đều là cơ hội để mình sống bất thiện hết á nhớ hên cho nên cả 6 căn đều là có cái tầm quan trọng như nhau như nhau có

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

nghĩa là có nhiều người họ sống nhiều với con mắt sống nhiều với con mắt có nhiều người sống nhiều với lỗ tai có nhiều người sống nhiều với cái mũi cái lưỡi cái xúc giác cái tri giác có những người chẳng hạn như họa sĩ hoặc là những cái dạng kiến trúc sư hay là những người thích đi du lịch là cả đời họ sống nhiều với con mắt phải không ? họa sĩ kiến trúc sư mà bỏ con mắt ra thì làm sao được rồi thì như nhạc sĩ hoặc là những người mê âm nhạc mê thơ ca thì họ lại sống nhiều cái âm thanh nhớ không mà cái bài giảng chiều nay thật ra tôi không có muốn nói được cái chuyện này tôi đang muốn nói chuyện khác rồi trước đó tôi phải làm cái nên tôi giải quyết cái nên tôi cũng giải cái nên nghe cho kỹ này khi mà sự hiện hữu của mình nó được cấu tạo bởi 6 căn 6 thích 6 căn 6 thích này nè mình phải lằng xằng buồn bắt cái này kia tùy thuộc vào cái chuyện mình buồn bắt cái gì mà mình sẽ đi về mình cảnh giới tích cực xong chưa nhớ cái đó và chính vì mỗi người có mỗi cái thích khác nhau cho nên ghét cũng khác nhau và vì cái thích và ghét khác nhau cho nên khi mà sinh ra đời sau kiếp khác cái sự hiện hữu của mình cũng không giống nhau cũng không giống nhau trong những người đẹp thì tất cả nhan sắc không giống nhau và trong tất cả những người xấu những người bệnh những người nghèo nhưng người dốt họ cũng không ai giống ai hết vì sao vì cái thích cái ghét mình cũng không giống nhau và nó dẫn đạo cho các hành động của mình trong đời sống cũng không giống nhau và vì những dị biệt này rồi chúng ta sinh ra trong những cái nghề những cái thân phận mọi thứ đều khác nhau cái này còn cái này mới bắt đầu vô cái tôi mà muốn nói nè từ cái chỗ mà cái nền tảng dị biệt đó đó chúng ta làm ác cũng ác khác nhau làm thiện làm thiện khác nhau thì ví dụ nha làm ác khác nhau là sao thì có người thì họ thích bài giảng bạc lặn còn có người thì họ thích săn bắn cá có người thì thích lừa đảo lật lọng có người bị sát sanh hay là bạo lực đại khái là mỗi người có một kiểu bất thiện khác nhau nặng về tham nặng về sân nặng về si ừm hum nhớ cái đó chính vì mỗi cái căn cơ khác nhau cho nên tạo ra cái ác cũng khác nhau và lúc hành thiện ý đương nhiên cái thiện cũng khác nhau có người thiện cách này tức là bài giảng chiều nay tôi tiếp nối và bài giảng của chúng tôi chiều hôm qua, bài giảng của chúng tôi chiều hôm qua là tôi muốn nói chuyện gì vậy thì tôi cho là rất quan trọng tôi nhắc lại chúng ta vì không kiểm soát được 6 căn cho nên đam mê trong 6 trần là hề có đam mê 6 trần thì sẽ có bất mãn trong 6 trần là thích một số thứ và ghét một số thứ và chính vì cái thích ghét không giống nhau nên làm ác cũng không giống nhau và làm thiện cũng không giống nhau nhưng bây giờ tôi muốn nói tới cái thiện có những người đến với phật pháp và biết nghe cho kỹ tùy thuộc vào cái dị biệt mà này giờ tôi nhấn mạnh 300 lần cái chữ dị biệt với những người đến với phật pháp biến mình thành một trang giấy tự chuyển mình thành một trang giấy nghe là thích ghi chép rất là nhiều cái kiến thức giáo lý và trước sau anh chỉ là một trang giấy thôi nhớ nha nhớ nha hoặc là biến mình một cái tấm ảnh một ảnh chụp hoặc là một cái giấy photo có nghĩa là ghi lại giáo lý và trước sau cũng chỉ là một tờ giấy do đó là tờ giấy photo hay là tờ giấy rửa hình hay là một trang vở thì tất cả giữ lại gì ? Tất cả cho nên chuyện đầu tiên có những người đến với đạo là họ chỉ là giấy thôi họ đem hết phật pháp họ biết những cái gì họ học nhớ họ hiểu đưa hết lên trang giấy và một là biến lòng mình thành trang giấy để mà thờ phật và truy kiến cải lưu trữ truyền thừa lời phật bằng cách cái thân phận của một cái tờ giấy nhớ nha trường hợp thứ 2 có những người khi họ biết phật pháp rồi họ biến họ thành một pho tượng là sao ? họ có hành trì có hành trì có nghĩa là thân khẩu họ là ok những gì họ nói họ làm những gì họ nói họ làm á mình có thể quay phim chụp hình rất là đẹp đẹp lắm quay phim chụp hình thì rất là đẹp lắm tức là cái hạng thứ nhất á là chỉ biến mình thành vật trang trí thờ phật á trong cái thân phận của một tờ giấy cái hạng thứ hai là thờ phật trong cái thân phận của một pho tượng

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

có nghĩa là sao có nghĩa là oai nghiêm đoan chính như là 1 pho tượng ăn nói tri thức điềm đạm chừng mực người ta nhìn mình là người ta liên tưởng đến hiền thánh 3 đời biến mình thành một pho tượng cụ thể hơn một tờ giấy nhưng mà đó mọi thứ nó không có dừng lại đó nó còn thêm bước 3 nữa bước 3 tức là cái bước 2 là chỉ tu hành thấy trang nghiêm trên hình thức thôi hạng thứ nhất là không có tu hạng thứ nhất chỉ có học thôi còn cái hạng thứ 2 là có tu nhưng mà chỉ khiến mình vừa đủ vừa đủ để mình trở thành pho tượng cho người ta ngắm cho người ta quay phim chụp hình thôi phải là hạng thứ ba đó hạng thứ 3 đó là thờ phật tu phật bằng cái thân phận của phật tử của cái bao tử cái này các vị thắc mắc mấy cái điều này tôi giảng tôi dựa vào đâu trong chú giải á trong chú giải có nói cái này có người đến với phật pháp trong cái vai trong cái vị thế của 1 cái lưỡi và có người đến với luật pháp trong vị thế của cái miệng trong kinh nói vậy á trong kinh có nói cái đó đến với phật pháp như là cái vá là xong nó mức bao nhiêu thứ thì nó bản thân nó không nó ném được cái gì hết không ném tới cái gì là phải không cái gọi là biết tới phật pháp mà ta gọi là cái vá và miệng còn cái hạng thứ 2 là biết tới phật pháp bằng hoa và cái lưỡi cái lưỡi thì nó nằm rất xa cái nồi canh rất là xa nồi cơm người phải mức canh mức cơm đưa vô chén từ chén nữa mới mức đưa hoặc ta lừa đưa vào trong miệng thì mình thấy giữa cái lưỡi với cái chỗ chứa thức ăn nó còn khoảng cách xa nữa phải không còn đôi khi miệng mà chén ráo mức thức ăn là người ta để ngâm trong đó luôn có trường hợp để ngâm hẳn trong đó luôn thì không có vị gì hết trong khi đó thì cái lưỡi thì nó ở xa cái nồi cái chảo nhưng mà có cái gì ở bếp là biết hết cho nên chúng ta chúng tôi nhắc lại tùy thuộc vào khuynh hướng tâm lý của mình ý tùy thuộc vào khuynh hướng tâm lý nói cho đủ là tiền nghiệp khuynh hướng tâm lý và môi trường sống thì gọi gọi mấy cái này là mình sanh ra trong đời mình có đủ 6 căn hay không và mình vận dụng mình khai thác cái tác dụng chức năng của 6 căn nó không giống nhau có người họ dùng con mắt để mà hưởng thụ để mà tận hưởng đó là gieo nghiệp tham có người dùng con mắt để mà châm chích soi mói thấy quýt lờm liếc người khác cái là gọi gieo cái chung tử sân hận là ở đây không nói tới si là vì sao vì ở đâu có sân là nó có si ở đâu có tham ở đó có si nhớ cái đó cái đó rất là quan trọng cho nên ấy có người đến với phật pháp thờ phật học phật á theo cái thân phận của một cái tờ giấy thôi ghi chép rồi thôi còn cái hạng thứ 2 đó thời phật bằng cách là trang nghiêm thân phận rồi biến mình thành một pho tượng rồi cái thứ 3 nữa đó chính là thờ phật phật theo cái thân phận của cái bao tử có nghĩa là những cái gì mà đưa vào bao tử trong vòng 1 thời gian rất ngắn nó sẽ trở thành máu xương thịt da gân tóc của mình với cách học đó đó mới mới đúng là cách thờ phật như vậy đó mới đúng là cách thờ phật của phật tử có nghĩa là bây giờ các vị ăn cái gì đi nữa dầu ăn khổ qua đắng nghét rồi uống nước mía ngọt lịm thế là bỏ miếng muối vô miệng mặn chát hay bỏ vô một miếng chanh chua là phải không. Trong vòng 3 giây là tất cả cái đó là bao tử nó đẩy xuống dưới ruột ngon và ruột già và người ta phải thải đi cái thành phần, thành phần dưỡng tố ở trong cái miếng ăn đó cái ngụm nước đó trong vòng tích tắc là cái bao tử nó làm cái chuyện tiêu hóa xong là nó thải tích tắc pháp phải như vậy là học phật pháp như thế nào là để mỗi cái biết của mình lọc ít trong thời gian ngắn nhất trong cơ nó phát huy được tác dụng nhanh nhất như nó có thể và nó giúp can thiệp cho mình trở nên tốt hơn khiến mình học pháp theo cái cách giữ của cái bao tử còn cái trường hợp thứ 2 là cách phổ biến này học pháp theo cái cách của pho tượng có nghĩa là nhìn thì ngon lắm không đi đứng ăn nói ngon lành lắm rồi làm nhiều cái chuyện mà để cho người ta có thể nhìn thấy nhìn và nghe thì dĩ nhiên tôi nói cái này là nhiều vị hiểu nhầm tưởng tui chập chích không có thì nói pháp cũng phải nói thiệt bởi nói thiệt thì dĩ nhiên

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

đễ gây hiểu lầm chứ có rất nhiều người tu phật của mình tui chỉ nói chung là tu phật thôi cái giỏi nhất của họ cũng chỉ làm cái tượng thôi bởi vì những gì họ làm vừa đủ chừng để cho người ta thấy người ta nghe thôi các chùa to phật lớn rồi từ thiện xã hội rồi bao nhiêu y áo trang nghiêm rồi ăn nói chững chạc chừng mực tất cả những cái này nó chỉ vừa đủ để cho người ta nhìn mình như là một pho tượng thôi tới đó thôi còn cái hạng đầu tiên còn tề nũa có nghĩa thờ phật theo cách một tờ giấy nghĩa là chỉ chép chỉ ghi cái đề giáo lý nhớ ha chỉ ghi chép vấn đề giáo lý cái bản thân mình không có gì để cho người ta nhìn hạng thứ hai có cái để cho người ta nhìn người tu đó là người tu cho người ta mình tu để mà có ý cho người ta nhìn ý là để tu cho người ta mình chỉ là pho tượng thôi thì tôi cũng xin lặc đề một chút nhưng nó tô đậm những điều tôi đang nói đó là cách đây khoảng chừng vài tháng tôi có tới viếng một ngôi chùa ở thụy sỹ mà bao nhiêu cây cối bị đốn trong chùa toàn là xi măng bê tông mái tôn thì vị trí chùa nằm đẹp lắm nằm sau bờ biển thì tôi tiếc lắm thì tôi mới nói với các vị trong đoàn tôi nay có rừng cây là quá đẹp thì mới nói cho mấy ông ấy mấy câu thì thấy trụ trì thầy xuất hiện thầy khoe là Chùa đang đúc cái pho tượng trăm tỷ thì nên tôi thấy trong bụng tôi tiết tiết nhiều mặt lắm thứ nhất mình cần cây xanh mình cần oxy cần 4 mét oxi cho tăng ni cho người cư trú ở chùa và cũng cho môi trường sinh thái trong cái khu vực đó rồi nên trồng cây nhiều nhưng mà vị này chỉ rất là thờ ơ chỉ biết khoe cái bức tượng to đùng mà mình đang đúc thôi trăm tỷ rõ ràng là tượng chỉ là cái nhìn thôi chỉ quan tâm tới cái đề nhìn thôi chứ không quan tâm tới cái gì ngoài ra nếu cái chùa đó giao cho người dân, người do thái người thụy sỹ thì họ đâu có gì kỳ cục đâu họ không có quan tâm đến họ không dồn hết mọi sự cho cái nhìn họ còn phải xét lên nhiều khía cạnh khác nhưng mà cái chùa này ông sư trụ trì chỉ mê mỗi cái nhìn thôi mê sao mà cái chùa có một bức tượng to đùng ở xa bà con về nhìn ngắm để ngưỡng mộ khen ngợi cái kiêu tu thứ nhất á thứ nhất á là biến mình ra là một tờ giấy để chép kinh thôi chỉ chép kinh thôi còn hạng thứ 2 là biến mình thành pho tượng khá hơn tí để cho người ta có cái người ta nhìn ngắm quay phim rồi chụp ảnh đây là cái thứ 3 đó là mình tu theo cách bao tử là nghe được bao nhiêu mình lập tức an lạc liền lập tức tháo gỡ những nội kết liền lập tức là mình biến thành một con người khác liền theo cái hướng tích cực ấy thành con người khác theo hướng tích cực và tôi xin đoan chắc là 1000% trong cái tích tắc nào mà mình trở thành người tốt hơn thì ngay gì cũng có cái khả năng an lạc của mình được bảo đảm và cái khả năng là đóng góp cho đời cũng được bảo đảm bởi vì anh muốn rải tâm từ anh muốn đem lại sự an lạc cho chúng sinh thì trước hết anh phải an lạc cho nên làm sao mà phật pháp một câu kinh, một trang kinh, một câu kinh, một trang kinh vừa lọt vô cái lỗ tai mình rồi trong vòng mấy giây có thể hiểu theo kiểu của hoà thượng Nhất Hạnh ấy chế tác, chế tác. Mình có thể với một câu kinh mình có thể chế tác an lạc và cái câu này quan trọng này câu này quan trọng tu đúng hiểu đúng cả hai cái này đều phải gạch dưới hết tu cũng đúng hiểu đúng thì đầu cho lúc đó mình đang làm cái việc cho mình thì lúc đó cái nội dung cái ý nghĩa của cái công việc đó nó cũng nhắm đến chúng sinh ha tôi nhắc lại lần nữa tu đúng hiểu đúng nha phải có cái hiểu đúng nữa thì khi mình làm cái gì cho mình á thì cái nội dung tác dụng của cái việc đó nó cũng là một quà cho người khác và khi mình làm cái gì cho người khác thì cái nội dung của cái việc đó nó cũng là dành cho mình thí dụ như tôi nói hoài cái này này ở những xứ sở nó an ninh tốt ấy chiều tôi hoặc giữa khuya chiều tôi hoặc giữa khuya chúng ta không ngủ được chúng ta tuyệt đối như bên thụy sỹ hai giờ sáng có thể mở cửa đi ra ngoài rừng đi ra ngoài rừng vì mà vì sao vì tôi biết quý vị là người thân của tôi chuyện đó là tôi đang ngủ tôi thấy tôi chỉ nhắc chừng là nhớ giữ ấm nha rồi xong chứ tôi không có hề rằng nhưng mà ngược lại là campuchia việt nam ở trung quốc

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

rồi người thân của tôi mà ở vị trí núi rừng cỡ nào mà ban đem mà tôi thấy họ xăm xăm ra ngoài rừng là tôi lại lăm tại sao tôi nói chuyện này tôi muốn nói rằng đầu cho chúng ta lạng lẽ không có kèn trống lạng lẽ sống lành á thì một năm hai năm ở một cái nơi chốn nào đó người ta biết chỗ này là chỗ của cái ông vô hạn thì tự nhiên người ta đi đến chỗ đó tự nhiên người ta rất là dạng dù nó là một ngọn đồi một gốc rừng một khu vườn nhưng mà người ta yên tâm ghê lắm cho nên làm đúng khi mình làm đúng á khi mình tu đúng kiểu đúng lời phật ấy thì đầu cho mình có làm cái gì cho mình thì cũng cái việc làm đó vẫn đem lại lợi ích cho người khác thí dụ như cái chuyện này rõ ràng là cho tôi nè thí dụ hồi tôi nói cho tôi tôi bị chửi chết thí dụ ông A bà B gì đó ông tập thể dục là tập cho ông đúng không ông tập thể dục là tập cho ông chứ làm gì có cái chuyện mà cha mẹ tập thể dục mà để cho con cháu rồi con cái tập thể dục cho cha mẹ no không có cái gì thì tôi còn cãi chứ còn cái tập dục cho tập cho mình nhưng cái nhưng này quan trọng nè phật tử phải biết cái này nếu mà quý vị có cái lý tưởng giải thoát có lòng giải hiểu tu hiểu học có cái lòng thờ Phật một cách thông minh thì ngay mà cách mà quý vị tập thể dục ấy thì đó cũng là một cách đóng góp cho cuộc đời là vì sao là vì khi mà cái con người quý vị nó dễ thương nó dễ mến con người quý vị có nội hàm vậy có nội dung thì sao thấy trước mắt các vị tập thể dục đúng nhưng vì nhờ các vị tập thể dục các vị sẽ khỏe hơn và cái thời gian khả năng cống hiến của quý vị sẽ nhiều hơn bây giờ hiểu chưa rõ ràng là tập thể dục là tập cho mình nhưng chỉ cần anh là người thiện thôi anh phải hiểu đúng anh làm đúng lời phật cái chuyện anh tập thể dục đi nó cũng là một cách đóng góp cho thế giới là một cách còn anh đã là sống bất thiện rồi anh đã sống bất thiện rồi thì đầu anh có sống bất thiện cho riêng anh thôi nó cũng là ngấm ngấm chứa một cái nội dung là nguy cơ là thương hại nguy cơ là thương hại cho người khác thí dụ như anh đi săn bắn anh làm mấy cái chuyện lừa đảo lật lọng anh đi câu cá mấy cái chuyện này mình thấy rằng nó cũng nhẹ mà có cái gì đâu phải là đâm heo thú chó đâm cha chém chú đâu có không có thì cũng thể thao lành mạnh mà thì cũng câu cá săn bắn săn bắn tôi nhắm con nào bốn chân tôi bắn con nào hai chân tui chừa vụ vậy nhưng mà không khi mình nói trong Atỳ đàm khi mà anh có cái ác tâm mà anh săn bắn câu cá khi mà anh có cái lòng lừa đảo lật lọng thì ngay cái lúc đó anh đã kín đáo mặc nhiên tạo ra một cái nguồn năng lượng xấu để nó chiêu cảm các cái tai nạn để nó đổ lên người của mình và chính nó cũng chiêu cảm cho anh có những quyết định rất bậy để anh tai nạn nó la vậy cho nên đối với người hiểu đúng và tu đúng khi họ làm cái gì đó cho riêng họ đó nó cũng ngấm có nội dung là cho người khác mà khi họ làm cái gì cho người khác rõ ràng những nó cũng ngấm có ý là cho riêng cho chính họ nó rất là quan trọng thì tôi nói có 3 cái cách tu của người phật tử cách 1 là biến mình thành một cái tờ giấy ấy hơi hợt còn loại thứ 2 khá hơn 1 tí là thờ phật theo cái cách của phật tử còn cách thứ 3 là thờ phật bằng cái vị thế bằng cái chức năng của cái bao tử nghĩa là đưa được đồ bao nhiêu là lập tức nó có 1 cái tác dụng ngay tức khắc trong cái đời sống hiện tiền ngay trước mắt của mình thì cái đó mới là đúng thì tùy các vị thôi thì mình chọn lựa kiểu nào và ở đây tôi cũng gợi ý đoạn 1 kinh nhỏ ở trong bộ a tỳ đàm số 4....

22:20

[07/06/2024 - 06:02 - trangtkhoang]

22:20

Đức Phật Ngài dạy rằng có những người trần cảnh đối với họ giống như là chữ khắc trên đá, tức là cái mà họ thích họ ghét in sâu vào đầu họ giống như chữ khắc trên đá. Rồi trường hợp hai, cái mà mình thích ghét quan tâm nó cũng có gây quan tâm ấn tượng chút đỉnh nhưng mà nó giống như chữ khắc trên đất; chữ khắc trên đá thì coi như thiên thu

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮ HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ẨM PHỔ BIÊN

(c) www.toaikhanh.com

nhưng mà chữ viết trên đất nay chiều bà con người ta đi tới đi lùi, người ta chà, người ta dẫm cũng mất hoặc là trận mưa to dùng đổ xuống cũng mất. Vậy thì trường hợp một, có những người trần cảnh đến với họ nó để lại một vết hằn rất là sâu, còn có những người trần cảnh đến với họ đơn giản như là chữ viết trên đất vậy đó; nghĩa là đầu hôm sớm mai nó bị tự động nhạt mờ. Trường hợp thứ ba, có những kiểu người mà trần cảnh đối với họ như là chữ viết trên nước, kiểu thứ hai là viết trên cát, đá đất cát nước; vậy thì kiểu thứ ba là trần cảnh đối với họ chỉ như viết trên nước thôi, chỉ cần mình vạch một đường là nó mất ngay. Chuyện này chuyện tôi muốn nói nè, có trường hợp, có những chuyện mình phải khắc ghi như là khắc trên đá, đó là những cái chuyện mà nó đem lại lợi ích cho mình, cho người; còn cái chuyện gì mà nó làm khổ mình khổ người mà mình có lỡ ghi thì ghi trên cát thôi còn lại viết trên nước thôi; còn những bia đá để ghi những gì có lợi; nhớ nha. Rồi trường hợp thứ hai, ít hơn một tí, có những người cái thiện cái ác cái ghét cái thích của họ nó gây ấn tượng trong đầu họ cũng tầm tầm như chữ viết trên đất, nhớ ha dĩ nhiên nó thua đá nhưng nó đỡ hơn cát, còn chữ viết trên cát gió thổi nhẹ cái là mất gió thổi nhẹ là mất. Tôi nhớ tôi có thói quen kỳ cục lắm bên Thụy Sĩ đó, mỗi lần trời tuyết tôi đang đi ngoài đường thì thôi mà tôi đang đi trên núi mà tui gặp tuyết tôi hay ngừng lại tôi lấy ngón tay hoặc là tôi lấy cây gậy tôi vẽ hình lá bồ đề; giống như nghiệm.. hề gặp bãi tuyết trông là tôi hay thọc cái cây gậy xuống tôi vẽ. Vậy mà có người hiểu lầm, có lần đó tôi dạy học ở bên đó, tôi đi đằng trước họ đi đằng sau tôi đâu có biết, tôi vừa kể tới đây cái họ nói "Su..Su vẽ trái tim hả Su?!?" - "Không có, còn cái đuôi nữa, khổ quá!". Có nghĩa là ở trong cái đầu của mình ấy, cái lá bồ đề nó ấn tượng nhưng mà trong đầu của họ chỉ có cái trái tim thôi. Nhớ cái đó..nhớ cái đó..cái đó rất quan trọng. Có nghĩa là Đức Phật cho mình biết có những người trần cảnh in sâu vào đầu họ như là đá, in sâu như là chữ viết trên đất, in sâu như là chữ viết trên cát, in sâu như chữ viết trên nước; nên mình phải xét cái gì lợi mình lợi người cho đời này đời sau thì mình nên khắc ghi như chữ viết trên đá và có những chuyện mình nên lưu giữ nó lại như chữ viết trên đất thôi. Ví dụ như trong sinh hoạt thường nhật, sáng dậy phải làm cái gì, trách nhiệm trong gia đình phải làm cái gì... cái đó mình phải nhớ chứ mình đâu thể nói ngũ uẩn giai không cái gì phù du không cần nhớ; cái đó thì chết rồi làm sao mà làm vợ, làm sao làm mẹ, làm sao làm chị, làm anh trong nhà được, đúng không? Cho nên, có những trường hợp lời Phật, những hạnh tu, pháp tu bắt buộc mình phải nhớ chí cốt, thiết tha, miệt mài như là chữ viết trên đá. Nhưng mà có những cái chuyện, mình chỉ lưu trữ trong đầu mình ở cái mức gọi là khắc trên đất thôi, rồi có những việc mà khắc trên cát thôi cũng được rồi, giận ai lắm cũng khắc trên cát, yêu ai lắm cũng khắc trên cát thôi. Và nhiều lần, nhiều lần chúng tôi nhắc lại một bài kinh, trong kinh nói cái này hay lắm, càng gắn chặt vào sáu trần, gắn chặt vào sáu trần càng ghim sâu và gắn chặt vào sáu trần thì chúng ta càng khẳng định cái cội rễ của mình trong cõi sinh tử. Tôi biết nhiều người nghe tới đây chưa hiểu càng khẳng định, càng ghim sâu, càng gắn chặt cái thích cái ghét của mình vào sáu trần thì chúng ta đã kín đáo, đã mặc nhiên vùi sâu cái cội rễ mình trong cõi sinh tử là sao? Mình thích cái gì, mình ghét cái gì nó càng ít căn thì càng tốt, ít căn là sao? Ví dụ như mình ghét người ta mà mình cứ gặp người ta hoài, nên mình phải nhìn người ta bằng cái háy, huyết, lờm, liếc, mình ghét người ta mà mình cứ để ý giọng nói người ta, mình nghe người ta hát, mình nghe người ta cười, mình nghe tiếng người ta nói.. chi vậy?!? Cái đó không có lợi, đẹp. Cho nên đó là cái ghét, còn cái thích? Nghe cho kỹ nha, càng ghim sâu cắm chặt vào sáu trần thì mình càng có nhiều gốc rễ trong sinh tử, là sao? Ghét thì chỉ thoáng nghĩ đến người ta thôi, đừng biến cái ghét đó thành ngôn từ, đừng biến cái ghét đó thành hành động, có nghĩa là đưa cái ghét đó vào

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

trong hoạt động sáu căn là sai. Nhiều lắm một hai căn thôi; ví dụ mình gặp người ta mình hơi khó chịu hoặc là tối về mình tình cờ mình làm gì đó mình nhớ đến người ta mình khó chịu, cái đó là chỉ có hai căn. Tương tự như vậy, người/vật/cảnh/sự kiện, 4 cái nha dù đó là với người, với vật, với cảnh hay là với sự kiện. Người là sao, ví dụ như ông A/bà B/nam/nữ đó là người. Còn vật, nhà cửa/xe cộ/đồng hồ/mắt kính/dây nịch/bóp đầm v.v.. đó là vật. Cảnh: xứ lạnh/xứ nóng/Thụy Sĩ/Bắc Âu/Nam Mỹ/Đông Nam Á.. đó là cảnh. Còn sự kiện là sao? Nổi tiếng, quyền lực, kiến thức .. đó gọi là sự kiện. Thì tất cả những cảnh, vật, người, sự kiện nào đi nữa nếu không phải là pháp môn giải thoát thì mình càng ghim sâu cắm chặt nó bằng sáu trần đó là một lầm. Thương ai thương nhiều lắm là một hai trần thôi, nhìn nhau mừng, nghe tiếng nhau thấy thích, tối về nằm chiêm bao thấy nhau hết; chứ còn động tay động chân nó một lầm. Ghét nhau cũng vậy, ghét nhau mà nó càng ít căn chừng nào nó càng ít hệ lụy nó càng ít có cái hậu quả. Nhớ cái đó, ghét hay thương cũng vậy. Khi mà mình ghét mình thương cái gì bằng cả sáu căn là mình đang khắc trên đá, mà trước khi mình khắc mình tự hỏi lòng mình cái này nó có đáng, có đáng khắc lên đá không? Rồi có những cái nó chỉ đủ để mình khắc ghi nó vào lòng mình, nó cũng là sáu trần đó nhưng mà mình khắc ghi vào tâm khảm mình ở một cái mức đủ để nó mau chóng nhạt nhoà thôi, đó là chữ viết trên cát/đất; và cuối cùng là trên nước. Chúng ta biết bên Tàu đó, nó có 3 cái câu mà tôi thích "Nê Phật (nê là đất sét) bất độ thủy" tức là Phật bằng đất sét kỵ nước. "Mộc Phật bất độ hỏa" tức là tượng Phật bằng gỗ thì kỵ lửa; "Kim Phật bất độ lô" (lô là lò nấu thợ bạc) tức là "nê Phật bất độ thủy" là vị Phật bằng đất sét kỵ nước, vị Phật bằng gỗ kỵ lửa, kim Phật nói thẳng là vị Phật bằng vàng thì kỵ bếp lò của ông thợ bạc. Có nghĩa là sao, có nghĩa là cái nhận thức của mình về Đức Phật, cái niềm tin của mình về Đức Phật, đối với giáo pháp đối với đời sống tâm linh, có nhiều khi mình thấy ghê gớm vậy chứ hình ảnh Đức Phật trong lòng mình chỉ là bằng giấy thôi, đốt nhanh lắm. Hình ảnh trong lòng mình, giáo pháp trong lòng mình cũng chỉ là tượng gỗ thôi, lửa khè cái là mất còn có nhiều người tu hành thâm hậu thì hình ảnh Phật pháp và Bồn Sư ấy giống như pho tượng bằng vàng nhưng mà pho tượng bằng vàng còn có thể bị nung chảy. Nhớ! Nên sau bài giảng đêm nay bà con nhớ tự hỏi lòng mình, trong lòng người thờ Phật, trong lòng người tu Phật, trong lòng người tin Phật và học Phật lúc nào cũng có Phật nhưng trong lòng mình Phật bằng cái gì? Nhiều người miệng niệm tụng niệm tụng vậy chứ còn rất là dễ bị tổn thương, rất là dễ bị nổi cáu, rất là dễ bị nổi điên.. tượng Phật trong lòng họ bằng giấy. Có người còn tệ nữa, hình tượng Phật trong lòng họ bằng khói, một cơn gió nhẹ thôi. Bởi vậy, tôi thích kể hoài một câu chuyện rất là tào lao, Tô Đông Pha là một trong Bát Đại Danh Gia Đường Tống đời Tống Trung Hoa, ông cũng là một Phật tử, ông chơi thân với Hoà Thượng Phật Ấn mà ông giỏi Phật pháp lắm. Tô Đông Pha giỏi Phật pháp lắm. Thì có một lần Tô Đông Pha ông kiếm đâu được cây quạt đẹp lắm, cái ông viết trên đó mấy chữ "Bát phong suy bất động" có nghĩa là 8 ngọn gió đời, khen/chê, vinh/nhục, thương/ghét, sùng/ khố không làm lòng của Tô Thức này xao động (Tô Thức là ông); viết chữ đẹp mà câu đó lại là câu ý nghĩa hay. Ông tâm đắc quá nên ông mới kêu người ở của ông (đầy tớ) nhà ông bên đây sông, chùa của Hoà Thượng Phật Ấn bên kia sông. Kêu đầy tớ chèo xuồng đưa cây quạt qua cho Hoà Thượng Phật Ấn khoe; khoe thư pháp, khoe tranh ông vẽ trên quạt, khoe cái trình độ tu chứng của ông. Hoà Thượng vừa nhìn cây quạt Hoà Thượng rút cây bút lông phán có mấy chữ thôi, cái kia là "bát phong suy bất động" (8 ngọn gió đời không làm rung động), Hoà Thượng mới đề là "Hạ phong thường động" (hạ phong là đánh rắm đó). Lúc Hoà Thượng viết xong thì Hoà Thượng mới xếp quạt lại đưa cho đầy tớ nói "về đưa cho ông chủ". Trời đất ơi.. ông Tô Đông Pha ông mở ra ông thấy cái chữ "hạ

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮ HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

phong thường động" ta nó ông nổi điên lên, tức tốc kêu đầy tớ chèo đưa ông qua Chùa ông gây một trận phải cháy Chùa ông mới vừa lòng, thì Hoà Thượng chỉ nói "đó thấy không, bát phong suy bất động mà tiếng đánh rầm đưa ông từ bờ bên kia qua đến bờ bên đây. Mà ta chưa có đánh rầm, ta chỉ mới viết chữ rầm thôi là nó đã đẩy ông từ bên kia qua bên đây; chứ còn ta mà rầm thiệt là nó đưa ông về tới kinh đô luôn, có phải không?!?" Vậy mà Phật tử mình hay, "bát phong suy bất động" Phật tử mình hay nói lắm chứ thật ra bát phong không động mà một tiếng đánh rầm của cuộc đời nó làm mình động. Chẳng hạn như ngày hôm qua, có thằng cha kia chả gặp tôi chả đi về mà tôi nghĩ Phật pháp của tôi vậy mà cứu tôi không nổi đó. Mình về mình thuyết pháp, tôi đi có công việc riêng, mình về mình thuyết pháp xong xuống xong chả gặp riên tôi, không biết cha đó chắc lính của ai, chả gặp riên tôi chả chào, đánh lễ coi đã lắm, chả nói 1 câu mà tôi nói hơi hỗn nha, chả nói 1 câu mà tôi nhớ lại, mà tại sao tôi nói hỗn là tại vì chả nói một câu mà tôi nhớ lại lời của Phật trong Kinh ấy, lúc mà Ngài thành đạo thì ác ma mới xuống hỏi Ngài "ông đắc đạo mình ông được rồi, mắc gì ông độ người khác chi, Niết Bàn đi", đó trong Kinh có câu đó. Thì ông này hôm qua ông nói với tôi "Phật pháp như Sư đó, ở yên một chỗ được rồi tại sao Sư phải đi tùm lum" - "Phật pháp như Sư, ở một mình được rồi tại sao Sư phải đi tùm lum". Khiếp như vậy đó, họ nói mà mình nói là không thể vô duyên hơn

tại mình không biết họ đi đâu, về đây làm cái gì. Thì lúc đó tôi vừa nhớ cái câu của ông Ma Vương hỏi Phật đó "đắc đạo một mình đi độ người ta làm chi"; rồi tôi lại nhớ luôn chuyện mà bát phong suy bất động là mình mới giảng Phật pháp cho người ta nghe mà chỉ vì một câu nói mà tôi cho là ngu xuẩn và nó thiếu muối i ốt của một người Việt Nam mà nó làm cho tôi bị phiền ấy. Mình phải xét lại mình xem 6 trần đối với mình là chữ viết trên đá, trên đất hay trên cát hay trên nước, đó mình phải tự hỏi lòng. Thứ hai, mình phải tự hỏi lòng là mình thờ Phật trong cái tâm tình, trong cái vị thế, cách thế của một tờ giấy, một pho tượng hay một Phật tử. Và câu hỏi ba, là Bản Sư trong lòng của mình là bằng cái gì, bằng giấy, gỗ, đất sét hay là bằng vàng? Và có chuyện này rất là quan trọng, rất là quan trọng mà Phật tử thờ Phật phải biết, Đức Thế Tôn đẹp tuyệt đối không ai đẹp bằng Ngài nhưng mà cái đẹp đó không hề mang tính cách tôn giáo ở đây, không phải mình thờ Phật rồi mình khen Phật đẹp.. no.. chính Ngài xác định là tất cả những gì Ngài có trên cái hảo tướng của Ngài, trên tôn dung và tôn nhan của Ngài là đều phải được trả giá bằng máu, máu chảy thành sông, xác Ngài chất như núi.. không phải Ngài tu để được như vậy, để được đẹp, không phải. Nhưng mà Ngài phụng sự chúng sinh và trang nghiêm nội tâm chính mình, nghe cho rõ nha phụng sự chúng sinh và trang nghiêm nội tâm chính mình trong vô lượng kiếp với lý tưởng cầu Phật đạo và máu mà Ngài đổ ra, thịt da gân xương mà Ngài đổ ra trên đường thành đạo phải tính bằng sông, bằng núi. Cho nên, khi Ngài thành Phật rồi Ngài đẹp chuyện đó bình thường. Nhưng mà chuyện này mới quan trọng, mỗi một nét đẹp trên người Đức Phật là do Ngài đã tu tập vô lượng kiếp ví dụ; gót chân Ngài khác với người bình thường tí vì nhiều đời Ngài tu hạnh bất sát, không thích giết. Không thích giết chứ không phải là không giết, chú ý hai cái này khác nhau. Không giết và không thích giết khác; rất nhiều Tăng Ni Phật Tử chỉ là người bất sát, không giết chứ không phải là người không thích giết. Vì giữ giới thì không dám giết chứ nhìn mấy con kiến, gián, chuột, rắn, bù chét ghét lắm nhưng vì giữ giới, sợ phạm giới, sợ mang tội chứ còn mình thấy nó chết mình mừng lắm. Như thằng cha mà hỏi tôi ngày hôm qua đó, giết thằng chả thì tôi không giết nhưng mà nghe thằng chả chết ta nói nó mừng nở từng khúc ruột, sáu mét ruột tôi nó nở bung ra, đã lắm.. mình là bất sát không giết chứ mình thích giết; còn Ngài ấy là Ngài không thích giết, không nở giết, không đành giết, không muốn

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮ HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

giết.. Ngài đó...nên kiếp chót Ngài sinh ra Ngài đẹp lắm. Cặp mắt của Ngài không có huých, hoáy, lờm, liếc bằng tâm sân hận nên Ngài sinh ra cặp mắt của Ngài nhìn ai kể cả kẻ ghét Ngài, họ bị mềm ra, họ bị nhũn ra. Giọng nói Ngài, Ngài bao nhiêu kiếp Ngài chỉ nói cái gì mà đem lại sự hàn gắn, sự nối kết giữa những nhị biệt, giới tuyến, mâu thuẫn, xung đột..Ngài dùng tiếng nói để làm chuyện đó, cho nên lúc Ngài thành Phật đó kẻ mà ghét Ngài bằng trời nghe giọng Ngài họ bị rùn, bị nhũn, bị mềm ra. Trong Kinh nói có lần đó Đức Phật Ngài đi về Kushinara trước khi Ngài tịch lâu lắm, Ngài về Kushinara nhiều lần, có khi Ngài về thì hoàng tộc Mala thương Ngài lắm, thương lắm ông thương ông quý đến mức ông nói "Thế Tôn mấy thuở về đây, lần nào về cũng mang phước cho xứ mình, trăm ra lệnh văn quan võ tướng, đẹp..đẹp bao nhiêu công vụ, đẹp.. Thế Tôn về với mình một tuần là mình phải đi hầu Ngài 1 tuần, 1 tháng là mình phải đi hầu Ngài 1 tháng ai vắng mặt phạt 500 tiền (tiền vàng ấy). Thì cha nào là Phật tử thì khỏi nói, còn có nhiều cha không phải Phật tử rồi thêm việc nhà tum lùm hết mà bây giờ ngày nào cũng đi hầu Phật thì ngán quá. Thì cuối cùng có ông đó ông đến gặp riêng ngài Anan ông nói "con quý Thế Tôn lắm, thương quý vô bờ nhưng mà thiệt cũng có nhiều khi con sáng con bận thì chiều con vô con nghe pháp kiêu vậy bữa nay bận thì mai con đi, chứ con đâu phải kiêu bất kính, con đâu phải không quý Thế Tôn nhưng có điều con thấy lệnh vua treo trên đầu con mệt quá, không đi bị phạt vậy đó, mất vui". Thì ngài Anan nghe vậy Ngài mới vào thưa với Phật, ngài nói ông quan ông nói vậy đó. Đức Phật Ngài nói như thế này "mấy ngày qua, cái ông đại thần đó đến đây là vì lệnh vua nhưng mà kể từ ngày mai ông ấy sẽ đến đây vì nhớ thương ta" Khi nói như vậy xong Thế Tôn chỉ nghĩ đến ông và Ngài rải lòng đại bi, rải đây không phải như mình mà ngồi gồng nín thở, để cái hình trước mặt chăm chăm, soi mói. Ngài chỉ nhẹ nhàng, gửi cho ông cái dòng năng lượng nhẹ nhàng của lòng đại bi mong ông được an lành. Trong Kinh nói khi mà Đức Phật Ngài có cái thao tác như vậy, có cái động thái nhẹ đó lập tức ông đại thần ông ở nhà ông không có ngủ được, ông bồn chồn bồn chồn đi tới đi lui, hé cửa rón rén coi chừng nào trời sáng như là con bò con xa mẹ, tức là trời mà sáng hẳn rồi là ông tức tốc ông chạy riết tới chỗ Đức Phật, ông quỳ ông lạy, ông ngồi ông nhìn Ngài suốt. Thương! ở đây không phải là vấn đề phong thần không phải, Ngài tu quá nhiều kiếp, Ngài tu quá nhiều kiếp cho nên đại bi, trí tuệ, chánh niệm, bất cứ hạnh lành nào của Đức Phật đều ở đỉnh top. Rồi giờ tại sao tôi nói như lạc đề giờ tôi quay trở lại từ bi của Ngài khiếp như vậy đó, con voi điên mà nó gặp Ngài nó còn sụp xuống, một ông quan mà không thiết tha lắm chỉ nhận nguồn từ trường từ xa thôi phải gọi là được, được chiêu cảm một cách mãnh liệt. Nhưng có 1 điều, mình hiểu về Phật ít quá, không học giáo lý, không hành trì thì cái hiểu của mình về Ngài ít quá, cái hiểu của mình về Ngài nó nhạt nhoà quá thì khi mà mình nhìn hình Đức Phật hoặc là hình ảnh Đức Phật trong lòng mình không đủ 32 tướng là vì sao? là vì phải có học giáo lý mới biết 32 tướng, mới biết những cái hảo tướng đó trên cái tôn dung tôn nhan của Ngài nó có được từ hạnh lành nào; thì phải hiểu như vậy thì cái liên tưởng, cái hình dung cái tướng tượng của mình về Đức Phật nó mới phong phú được. Thì tôi rất tiếc tôi đâu có cho bà con thấy được tôi hình dung Đức Phật như thế nào; chứ hình ảnh Đức Phật qua tôi biết từ giáo lý mà suy ra Đức Phật qua Ngài Xá Lợi Phất thì tôi ước gì mà bà con thấy được chắc bà con chết luôn đó. Chuyện đầu tiên, Đức Phật trong lòng tôi không có bông sen, no..không có bông sen, không có hào quang và cái gì nữa không dùng thần thông. Không dùng thần thông, không có hào quang và không có toà sen nhưng có cái này cặp mắt, giọng nói rồi cái gì nữa, luôn luôn và luôn luôn có giải pháp tốt nhất cho tất cả vấn đề mà người tìm đến gặp Ngài nhờ cậy. Cái đó tôi tin, Ngài có vô số giải pháp cho các vấn đề. Đó là cách tôi hình dung Đức

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Phật là như vậy, còn có nhiều vị hình dung Đức Phật là hào quang ta nói như là hàn gió đó, sen ta nói sen to đùng ngòai phía trên thơm ngát, thần thông ta nói ngút trời..như vậy không được. Thì tuy, như vậy thì Phật trong lòng mình là bằng giấy, bằng gỗ, bằng đất sét hay bằng vàng tùy.. tùy khả năng của mình.

Vậy thì mình chốt lại nội dung bài giảng chiều nay là những dấu hỏi, hỏi coi là mình thờ Phật như là một tờ giấy, như một pho tượng hay là như cái bao tử. Cái thứ hai là mình nhớ rằng, mình càng mắc míu với 6 trần bằng cả 6 căn, bằng cả 6 thức thì vấn đề nó sẽ lớn ghê lắm trừ phi nó là chuyện cần thiết. Cho nên hôm nay chúng ta có nhiều phép tu, phép tu bằng mắc, bằng tai có không? Có. Có nhiều người họ thích nghe pháp, có nhiều người họ dùng mắt để đọc sách hay họ đi Chùa, có người thích dùng cái đầu, có người họ vui lắm, chỉ có đọc những tác phẩm của Tự Lực Văn Đoàn như là Hồn Bướm Mơ Tiên, Thế Là Một Buổi Chiều, Trống Mái, Hòn Bội, Giác Linh hoặc là ba cái Tắt Lửa Lòng của Nguyễn Công Hoan mà sau này người ta phóng tác thành Lan và Điệp ấy; thì mình thấy cái tiếng chuông Chùa và mùi trầm trong chánh điện, cái vẻ trầm mặc, u nhân, thanh tịnh của cái Chùa; tức là cái thần khí, âm thanh, mùi hương của cái Chùa ít nhiều tác động nhất định vào tâm hồn cái kẻ khi nghe được tiếng chuông hay dùng chân bên hiên Chùa. Có. Chúng ta tu bằng nhiều cách lắm. Chúng ta sanh tử là vì 6 căn 6 trần thì cái con đường giải thoát sanh tử cũng từ đó mà ra. Có. Có người nói với Đức Phật, chưa nghe gì hết chỉ nhìn ánh mắt của Ngài, nghe giọng Ngài nói, họ chưa hiểu gì hết chỉ nhìn Ngài là muốn theo Ngài, nghe giọng nói là muốn theo Ngài. Còn có người họ phải quan sát 1 ngày 2 ngày; họ quan sát bằng mắt nhưng nghiêm bằng cái đầu, sau đó quyết định theo ngài; có. Còn có người nghe được 1 miếng là lập tức xin đi lên núi lên rừng chiêm nghiệm chứ không cần ở gần Ngài nữa. Nhiều khi tôi coi mấy bài kinh đó tôi cũng tiếc, có nhiều nhóm tỳ kheo năm bảy trăm vậy đó đến từ biệt Đức Phật, chúng con nay đi về nơi nào đó, không biết lúc nào có dịp gặp lại Thế Tôn. Đọc câu đó mà tôi tiếc, mình bây giờ mà chỉ cho mình gặp Ngài chừng 5 phút mình chết cũng được nữa mà mấy vị đó gặp Phật mà mấy vị tỉnh bơ ah, có vị quỳ lạy Đức Phật, có vị nói chúng con đã học được một ít các đề mục từ Thế Tôn, từ ngài Xá Lợi Phất, ngài Mục Kiền Liên, ngài Ca Diếp giờ chúng con thấy đủ rồi, thôi con xin phép đi về chỗ nào...chỗ nào... mà trong Kinh nói có nhiều chỗ cách Đức Phật mấy ngàn cây số.. mà toàn dân không có thần thông, toàn là dân walking.. walking chứ đâu có bay. Mà Ấn Độ thời Đức Phật là bao la, tại vì Ấn Độ thời Đức Phật đâu có cái phương tiện đường xá như bây giờ. Nói là đi một hai ngàn cây số thì mình phải hiểu rằng đường rừng là hết một mớ khá khá đó; chứ Ấn Độ bây giờ là đường nhựa, đường hoả xa, đường hàng không thì nó êm quá, Ấn Độ ngày xưa đâu có được như bây giờ. Ngay cả ông Bùi Giáng mà ông kể chuyện hồi đó ông đi liên khu 5 với tướng Nguyễn Bình mà ông kể lúc từ Huế ra Hà Tĩnh, từ Hà Tĩnh đi lộn vô Quảng Nam, ông kể ông đi bộ ông mệt đến mức mà cái ba lô ông liệng ra đằng trước cho nó nhẹ rồi ông đi tiếp, khiếp như vậy đó. Nhớ hén! Thì vậy đó, có nhiều vị hình ảnh Đức Phật trong lòng họ tới đó đủ rồi, họ giáo lý học chừng đó đủ rồi, họ xài nhiều cái gì, cái ý thức. Còn nhiều vị sao, nhiều cái nhãn thức, nhĩ thức, thiệt thức, thân thức, nhiều vị xài nhiều ý thức. Tùy vào căn cơ của mình mà mình chọn cái gì để quan tâm, chọn cái gì để mà thích và ghét, một. Thứ hai, tùy vào căn cơ của mình, sau khi chọn rồi, mình tiếp cận với nó, xử lý với nó, làm việc với nó theo cách gì, như thế nào, bao lâu, bao nhiêu. Rồi còn nữa, tùy thuộc vào căn cơ của mình mà mình cảm nhận được các thành quả đó ra sao, có người chỉ lướt qua, có người bông bế, có người ôm chặt lấy nó như là sinh mạng, tùy.. tùy thôi. Chúc các vị một ngày vui!!

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

[07/06/2024 - 06:02 - trangtkhoang]

22:20

Đức Phật Ngài dạy rằng có những người trần cảnh đối với họ giống như là chữ khắc trên đá, tức là cái mà họ thích họ ghét in sâu vào đầu họ giống như chữ khắc trên đá. Rồi trường hợp hai, cái mà mình thích ghét quan tâm nó cũng có gây quan tâm ấn tượng chút đỉnh nhưng mà nó giống như chữ khắc trên đất; chữ khắc trên đá thì coi như thiên thu nhưng mà chữ viết trên đất nay chiều bà con người ta đi tới đi lùi, người ta chà, người ta dẫm cũng mất hoặc là trận mưa to đùng đổ xuống cũng mất. Vậy thì trường hợp một, có những người trần cảnh đến với họ nó để lại một vết hằn rất là sâu, còn có những người trần cảnh đến với họ đơn giản như là chữ viết trên đất vậy đó; nghĩa là đầu hôm sớm mai nó bị tự động nhạt mờ. Trường hợp thứ ba, có những kiểu người mà trần cảnh đối với họ như là chữ viết trên nước, kiểu thứ hai là viết trên cát, đá đất cát nước; vậy thì kiểu thứ ba là trần cảnh đối với họ chỉ như viết trên nước thôi, chỉ cần mình vạch một đường là nó mất ngay. Chuyện này chuyện tôi muốn nói nè, có trường hợp, có những chuyện mình phải khắc ghi như là khắc trên đá, đó là những cái chuyện mà nó đem lại lợi ích cho mình, cho người; còn cái chuyện gì mà nó làm khổ mình khổ người mà mình có lỡ ghi thì ghi trên cát thôi còn lại viết trên nước thôi; còn những bia đá để ghi những gì có lợi; nhớ nha. Rồi trường hợp thứ hai, ít hơn một tí, có những người cái thiện cái ác cái ghét cái thích của họ nó gây ấn tượng trong đầu họ cũng tầm tầm như chữ viết trên đất, nhớ ha dĩ nhiên nó thua đá nhưng nó đỡ hơn cát, còn chữ viết trên cát gió thổi nhẹ cái là mất gió thổi nhẹ là mất. Tôi nhớ tôi có thói quen kỳ cục lắm bên Thụy Sĩ đó, mỗi lần trời tuyết tôi đang đi ngoài đường thì thôi mà tôi đang đi trên núi mà tui gặp tuyết tôi hay ngừng lại tôi lấy ngón tay hoặc là tôi lấy cây gậy tôi vẽ hình lá bồ đề; giống như nghiệm.. hề gặp bãi tuyết trông là tôi hay thọc cái cây gậy xuống tôi vẽ. Vậy mà có người hiểu lầm, có lần đó tôi dạy học ở bên đó, tôi đi đằng trước họ đi đằng sau tôi đâu có biết, tôi vừa kể tới đây cái họ nói "Sur..Su vẽ trái tim hả Sur?!?" - "Không có, còn cái đuôi nữa, khổ quá!". Có nghĩa là ở trong cái đầu của mình ấy, cái lá bồ đề nó ấn tượng nhưng mà trong đầu của họ chỉ có cái trái tim thôi. Nhớ cái đó..nhớ cái đó..cái đó rất quan trọng. Có nghĩa là Đức Phật cho mình biết có những người trần cảnh in sâu vào đầu họ như là đá, in sâu như là chữ viết trên đất, in sâu như là chữ viết trên cát, in sâu như chữ viết trên nước; nên mình phải xét cái gì lợi mình lợi người cho đời này đời sau thì mình nên khắc ghi như chữ viết trên đá và có những chuyện mình nên lưu giữ nó lại như chữ viết trên đất thôi. Ví dụ như trong sinh hoạt thường nhật, sáng dậy phải làm cái gì, trách nhiệm trong gia đình phải làm cái gì... cái đó mình phải nhớ chứ mình đâu thể nói ngũ uẩn giai không cái gì phù du không cần nhớ; cái đó thì chết rồi làm sao mà làm vợ, làm sao làm mẹ, làm sao làm chị, làm anh trong nhà được, đúng không? Cho nên, có những trường hợp lời Phật, những hạnh tu, pháp tu bắt buộc mình phải nhớ chí cốt, thiết tha, miệt mài như là chữ viết trên đá. Nhưng mà có những cái chuyện, mình chỉ lưu trữ trong đầu mình ở cái mức gọi là khắc trên đất thôi, rồi có những việc mà khắc trên cát thôi cũng được rồi, giận ai lắm cũng khắc trên cát, yêu ai lắm cũng khắc trên cát thôi. Và nhiều lần, nhiều lần chúng tôi nhắc lại một bài kinh, trong kinh nói cái này hay lắm, càng gắn chặt vào sáu trần, gắn chặt vào sáu trần càng ghim sâu và gắn chặt vào sáu trần thì chúng ta càng khẳng định cái cội rễ của mình trong cõi sinh tử. Tôi biết nhiều người nghe tới đây chưa hiểu càng khẳng định, càng ghim sâu, càng gắn chặt cái thích cái ghét của mình vào sáu trần thì chúng ta đã kín đáo, đã mặc nhiên vùi sâu cái cội rễ mình trong cõi sinh tử là sao? Mình thích cái gì, mình ghét cái gì nó càng ít căn thì càng tốt, ít căn là sao? Ví dụ như mình ghét người ta mà mình cứ gặp người ta hoài,

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

nên mình phải nhìn người ta bằng cái háy, huyết, lườm, liếc, mình ghét người ta mà mình cứ để ý giọng nói người ta, mình nghe người ta hát, mình nghe người ta cười, mình nghe tiếng người ta nói.. chi vậy?!? Cái đó không có lợi, đẹp. Cho nên đó là cái ghét, còn cái thích? Nghe cho kỹ nha, càng ghim sâu cắm chặt vào sáu trần thì mình càng có nhiều gốc rễ trong sinh tử, là sao? Ghét thì chỉ thoáng nghĩ đến người ta thôi, đừng biến cái ghét đó thành ngôn từ, đừng biến cái ghét đó thành hành động, có nghĩa là đưa cái ghét đó vào trong hoạt động sáu căn là sai. Nhiều lắm một hai căn thôi; ví dụ mình gặp người ta mình hơi khó chịu hoặc là tối về mình tình cờ mình làm gì đó mình nhớ đến người ta mình khó chịu, cái đó là chỉ có hai căn. Tương tự như vậy, người/vật/cảnh/sự kiện, 4 cái nha dù đó là với người, với vật, với cảnh hay là với sự kiện. Người là sao, ví dụ như ông A/bà B/nam/nữ đó là người. Còn vật, nhà cửa/xe cộ/đồng hồ/mắt kính/dây nịch/bóp đầm v.v.. đó là vật. Cảnh: xứ lạnh/xứ nóng/Thụy Sĩ/Bắc Âu/Nam Mỹ/Đông Nam Á.. đó là cảnh. Còn sự kiện là sao? Nổi tiếng, quyền lực, kiến thức .. đó gọi là sự kiện. Thì tất cả những cảnh, vật, người, sự kiện nào đi nữa nếu không phải là pháp môn giải thoát thì mình càng ghim sâu cắm chặt nó bằng sáu trần đó là mệt lắm. Thương ai thương nhiều lắm là một hai trần thôi, nhìn nhau mừng, nghe tiếng nhau thấy thích, tối về năm chiêm bao thấy nhau hết; chứ còn động tay động chân nó mệt lắm. Ghét nhau cũng vậy, ghét nhau mà nó càng ít căn chùng nào nó càng ít hệ lụy nó càng ít có cái hậu quả. Nhớ cái đó, ghét hay thương cũng vậy. Khi mà mình ghét mình thương cái gì bằng cả sáu căn là mình đang khắc trên đá, mà trước khi mình khắc mình tự hỏi lòng mình cái này nó có đáng, có đáng khắc lên đá không? Rồi có những cái nó chỉ đủ để mình khắc ghi nó vào lòng mình, nó cũng là sáu trần đó nhưng mà mình khắc ghi vào tâm khảm mình ở một cái mức đủ để nó mau chóng nhạt nhoà thôi, đó là chữ viết trên cát/đất; và cuối cùng là trên nước. Chúng ta biết bên Tàu đó, nó có 3 cái câu mà tôi thích "Nê Phật (nê là đất sét) bất độ thủy" tức là Phật bằng đất sét kỵ nước. "Mộc Phật bất độ hỏa" tức là tượng Phật bằng gỗ thì kỵ lửa; "Kim Phật bất độ lô" (lô là lò nấu thợ bạc) tức là "nê Phật bất độ thủy" là vị Phật bằng đất sét kỵ nước, vị Phật bằng gỗ kỵ lửa, kim Phật nói thẳng là vị Phật bằng vàng thì kỵ bếp lò của ông thợ bạc. Có nghĩa là sao, có nghĩa là cái nhận thức của mình về Đức Phật, cái niềm tin của mình về Đức Phật, đối với giáo pháp đối với đời sống tâm linh, có nhiều khi mình thấy ghê gớm vậy chứ hình ảnh Đức Phật trong lòng mình chỉ là bằng giấy thôi, đốt nhanh lắm. Hình ảnh trong lòng mình, giáo pháp trong lòng mình cũng chỉ là tượng gỗ thôi, lửa khè cái là mất còn có nhiều người tu hành thâm hậu thì hình ảnh Phật pháp và Bồn Sư ấy giống như pho tượng bằng vàng nhưng mà pho tượng bằng vàng còn có thể bị nung chảy. Nhớ! Nên sau bài giảng đêm nay bà con nhớ tự hỏi lòng mình, trong lòng người thờ Phật, trong lòng người tu Phật, trong lòng người tin Phật và học Phật lúc nào cũng có Phật nhưng trong lòng mình Phật bằng cái gì? Nhiều người miệng niệm tùm lum vậy chứ còn rất là dễ bị tổn thương, rất là dễ bị nổi cáu, rất là dễ bị nổi điên.. tượng Phật trong lòng họ bằng giấy. Có người còn tệ nữa, hình tượng Phật trong lòng họ bằng khói, một cơn gió nhẹ thôi. Bởi vậy, tôi thích kể hoài một câu chuyện rất là tào lao, Tô Đông Pha là một trong Bát Đại Danh Gia Đường Tống đời Tống Trung Hoa, ông cũng là một Phật tử, ông chơi thân với Hoà Thượng Phật Ấn mà ông giỏi Phật pháp lắm. Tô Đông Pha giỏi Phật pháp lắm. Thì có một lần Tô Đông Pha ông kiếm đâu được cây quạt đẹp lắm, cái ông viết trên đó mấy chữ "Bát phong suy bất động" có nghĩa là 8 ngọn gió đời, khen/chê, vinh/nhục, thương/ghét, sùng/ khỗ không làm lòng của Tô Thức này xao động (Tô Thức là ông); viết chữ đẹp mà câu đó lại là câu ý nghĩa hay. Ông tâm đắc quá nên ông mới kêu người ở của ông (đầy tớ) nhà ông bên đây sông, chùa của Hoà Thượng Phật Ấn bên kia sông. Kêu đầy tớ chèo

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

xuống đưa cây quạt qua cho Hoà Thượng Phật Ân khoe; khoe thư pháp, khoe tranh ông vẽ trên quạt, khoe cái trình độ tu chứng của ông. Hoà Thượng vừa nhìn cây quạt Hoà Thượng rút cây bút lông phán có mấy chữ thôi, cái kia là "bát phong suy bất động" (8 ngọn gió đời không làm rung động), Hoà Thượng mới đề là "Hạ phong thường động" (hạ phong là đánh rầm đó). Lúc Hoà Thượng viết xong thì Hoà Thượng mới xếp quạt lại đưa cho đây tớ nói "về đưa cho ông chủ". Trời đất ơi.. ông Tô Đông Pha ông mở ra ông thấy cái chữ "hạ phong thường động" ta nó ông nổi điên lên, tức tốc kêu đây tớ chèo đưa ông qua Chùa ông gây một trận phải cháy Chùa ông mới vừa lòng, thì Hoà Thượng chỉ nói "đó thấy không, bát phong suy bất động mà tiếng đánh rầm đưa ông từ bờ bên kia qua đến bờ bên đây. Mà ta chưa có đánh rầm, ta chỉ mới viết chữ rầm thôi là nó đã đẩy ông từ bên kia qua bên đây; chứ còn ta mà rầm thiệt là nó đưa ông về tới kinh đô luôn, có phải không?!" Vậy mà Phật tử mình hay, "bát phong suy bất động" Phật tử mình hay nói lắm chứ thật ra bát phong không động mà một tiếng đánh rầm của cuộc đời nó làm mình động. Chẳng hạn như ngày hôm qua, có thằng cha kia chả gặp tôi chả đi về mà tôi nghĩ Phật pháp của tôi vậy mà cứu tôi không nổi đó. Mình về mình thuyết pháp, tôi đi có công việc riêng, mình về mình thuyết pháp xong xuống xong chả gặp riên tôi, không biết cha đó chắc lính của ai, chả gặp riên tôi chả chào, đánh lễ coi đã lắm, chả nói 1 câu mà tôi nói hơi hỗn nha, chả nói 1 câu mà tôi nhớ lại, mà tại sao tôi nói hỗn là tại vì chả nói một câu mà tôi nhớ lại lời của Phật trong Kinh ấy, lúc mà Ngài thành đạo thì ác ma mới xuống hỏi Ngài "ông đắc đạo mình ông được rồi, mắc gì ông độ người khác chi, Niết Bàn đi", đó trong Kinh có câu đó. Thì ông này hôm qua ông nói với tôi "Phật pháp như Sư đó, ở yên một chỗ được rồi tại sao Sư phải đi tùm lum" - "Phật pháp như Sư, ở một mình được rồi tại sao Sư phải đi tùm lum". Khiếp như vậy đó, họ nói mà mình nói là không thể vô duyên hơn

tại mình không biết họ đi đâu, về đây làm cái gì. Thì lúc đó tôi vừa nhớ cái câu của ông Ma Vương hỏi Phật đó "đắc đạo một mình đi độ người ta làm chi"; rồi tôi lại nhớ luôn chuyện mà bát phong suy bất động là mình mới giảng Phật pháp cho người ta nghe mà chỉ vì một câu nói mà tôi cho là ngu xuẩn và nó thiếu muối i ốt của một người Việt Nam mà nó làm cho tôi bị phiền ấy. Mình phải xét lại mình xem 6 trần đối với mình là chữ viết trên đá, trên đất hay trên cát hay trên nước, đó mình phải tự hỏi lòng. Thứ hai, mình phải tự hỏi lòng là mình thờ Phật trong cái tâm tình, trong cái vị thế, cách thế của một tờ giấy, một pho tượng hay một Phật tử. Và câu hỏi ba, là Bản Sư trong lòng của mình là bằng cái gì, bằng giấy, gỗ, đất sét hay là bằng vàng? Và có chuyện này rất là quan trọng, rất là quan trọng mà Phật tử thờ Phật phải biết, Đức Thế Tôn đẹp tuyệt đối không ai đẹp bằng Ngài nhưng mà cái đẹp đó không hề mang tính cách tôn giáo ở đây, không phải mình thờ Phật rồi mình khen Phật đẹp.. no.. chính Ngài xác định là tất cả những gì Ngài có trên cái hảo tướng của Ngài, trên tôn dung và tôn nhan của Ngài là đều phải được trả giá bằng máu, máu chảy thành sông, xác Ngài chất như núi.. không phải Ngài tu để được như vậy, để được đẹp, không phải. Nhưng mà Ngài phụng sự chúng sinh và trang nghiêm nội tâm chính mình, nghe cho rõ nha phụng sự chúng sinh và trang nghiêm nội tâm chính mình trong vô lượng kiếp với lý tưởng cầu Phật đạo và máu mà Ngài đổ ra, thịt da gân xương mà Ngài đổ ra trên đường thành đạo phải tính bằng sông, bằng núi. Cho nên, khi Ngài thành Phật rồi Ngài đẹp chuyện đó bình thường. Nhưng mà chuyện này mới quan trọng, mỗi một nét đẹp trên người Đức Phật là do Ngài đã tu tập vô lượng kiếp ví dụ; gót chân Ngài khác với người bình thường tí vì nhiều đời Ngài tu hạnh bất sát, không thích giết. Không thích giết chứ không phải là không giết, chú ý hai cái này khác nhau. Không giết và không thích giết khác; rất nhiều Tăng Ni Phật Tử chỉ là người bất sát, không giết chứ

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

không phải là người không thích giết. Vì giữ giới thì không dám giết chứ nhìn mấy con kiến, gián, chuột, rắn, bù chét ghét lắm nhưng vì giữ giới, sợ phạm giới, sợ mang tội chứ còn mình thấy nó chết mình mừng lắm. Như thằng cha mà hỏi tôi ngày hôm qua đó, giết thằng chả thì tôi không giết nhưng mà nghe thằng chả chết ta nói nó mừng nở từng khúc ruột, sáu mét ruột tôi nó nở bung ra, đã lắm.. mình là bất sát không giết chứ mình thích giết; còn Ngài ấy là Ngài không thích giết, không nở giết, không đành giết, không muốn giết.. Ngài đó...nên kiếp chót Ngài sinh ra Ngài đẹp lắm. Cặp mắt của Ngài không có huých, hoáy, lờm, liếc bằng tâm sân hận nên Ngài sinh ra cặp mắt của Ngài nhìn ai kể cả kẻ ghét Ngài, họ bị mềm ra, họ bị nhũn ra. Giọng nói Ngài, Ngài bao nhiêu kiếp Ngài chỉ nói cái gì mà đem lại sự hàn gắn, sự nối kết giữa những nhị biệt, giới tuyến, mâu thuẫn, xung đột..Ngài dùng tiếng nói để làm chuyện đó, cho nên lúc Ngài thành Phật đó kẻ mà ghét Ngài bằng trời nghe giọng Ngài họ bị rùn, bị nhũn, bị mềm ra. Trong Kinh nói có lần đó Đức Phật Ngài đi về Kushinara trước khi Ngài tịch lâu lắm, Ngài về Kushinara nhiều lần, có khi Ngài về thì hoàng tộc Mala thương Ngài lắm, thương lắm ông thương ông quý đến mức ông nói "Thế Tôn mấy thuở về đây, lần nào về cũng mang phước cho xứ mình, trăm ra lệnh văn quan võ tướng, đẹp..đẹp bao nhiêu công vụ, đẹp.. Thế Tôn về với mình một tuần là mình phải đi hầu Ngài 1 tuần, 1 tháng là mình phải đi hầu Ngài 1 tháng ai vắng mặt phạt 500 tiền (tiền vàng ấy). Thì cha nào là Phật tử thì khỏi nói, còn có nhiều cha không phải Phật tử rồi thêm việc nhà tum lùm hết mà bây giờ ngày nào cũng đi hầu Phật thì ngán quá. Thì cuối cùng có ông đó ông đến gặp riêng ngài Anan ông nói "con quý Thế Tôn lắm, thương quý vô bờ nhưng mà thiệt cũng có nhiều khi con sáng con bận thì chiều con vô con nghe pháp kiêu vậy bữa nay bận thì mai con đi, chứ con đâu phải kiêu bất kính, con đâu phải không quý Thế Tôn nhưng có điều con thấy lệnh vua treo trên đầu con mệt quá, không đi bị phạt vậy đó, mất vui". Thì ngài Anan nghe vậy Ngài mới vào thưa với Phật, ngài nói ông quan ông nói vậy đó. Đức Phật Ngài nói như thế này "mấy ngày qua, cái ông đại thần đó đến đây là vì lệnh vua nhưng mà kể từ ngày mai ông ấy sẽ đến đây vì nhớ thương ta" Khi nói như vậy xong Thế Tôn chỉ nghĩ đến ông và Ngài rải lòng đại bi, rải đây không phải như mình mà ngồi gồng nín thở, để cái hình trước mặt chăm chăm, soi mói. Ngài chỉ nhẹ nhàng, gửi cho ông cái dòng năng lượng nhẹ nhàng của lòng đại bi mong ông được an lành. Trong Kinh nói khi mà Đức Phật Ngài có cái thao tác như vậy, có cái động thái nhẹ đó lập tức ông đại thần ở nhà ông không có ngủ được, ông bồn chồn bồn chồn đi tới đi lui, hé cửa rón rén coi chừng nào trời sáng như là con bò con xa mẹ, tức là trời mà sáng hẳn rồi là ông tức tốc ông chạy riết tới chỗ Đức Phật, ông quỳ ông lạy, ông ngồi ông nhìn Ngài suốt. Thương! ở đây không phải là vấn đề phong thần không phải, Ngài tu quá nhiều kiếp, Ngài tu quá nhiều kiếp cho nên đại bi, trí tuệ, chánh niệm, bất cứ hạnh lành nào của Đức Phật đều ở đỉnh top. Rồi giờ tại sao tôi nói như lạc đề giờ tôi quay trở lại từ bi của Ngài khiếp như vậy đó, con voi điên mà nó gặp Ngài nó còn sụp xuống, một ông quan mà không thiết tha lắm chỉ nhận nguồn từ trường từ xa thôi phải gọi là được, được chiêu cảm một cách mãnh liệt. Nhưng có 1 điều, mình hiểu về Phật ít quá, không học giáo lý, không hành trì thì cái hiểu của mình về Ngài ít quá, cái hiểu của mình về Ngài nó nhạt nhoà quá thì khi mà mình nhìn hình Đức Phật hoặc là hình ảnh Đức Phật trong lòng mình không đủ 32 tướng là vì sao? là vì phải có học giáo lý mới biết 32 tướng, mới biết những cái hảo tướng đó trên cái tôn dung tôn nhan của Ngài nó có được từ hạnh lành nào; thì phải hiểu như vậy thì cái liên tưởng, cái hình dung cái tướng tượng của mình về Đức Phật nó mới phong phú được. Thì tôi rất tiếc tôi đâu có cho bà con thấy được tôi hình dung Đức Phật như thế nào; chứ hình ảnh Đức Phật qua tôi biết từ giáo lý mà suy ra

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Đức Phật qua Ngài Xá Lợi Phất thì tôi ước gì mà bà con thấy được chắc bà con chết luôn đó. Chuyện đầu tiên, Đức Phật trong lòng tôi không có bông sen, no..không có bông sen, không có hào quang và cái gì nữa không dùng thần thông. Không dùng thần thông, không có hào quang và không có toà sen nhưng có cái này cặp mắt, giọng nói rồi cái gì nữa, luôn luôn và luôn luôn có giải pháp tốt nhất cho tất cả vấn đề mà người tìm đến gặp Ngài nhờ cậy. Cái đó tôi tin, Ngài có vô số giải pháp cho các vấn đề. Đó là cách tôi hình dung Đức Phật là như vậy, còn có nhiều vị hình dung Đức Phật là hào quang ta nói như là hàn gió đó, sen ta nói sen to dùng ngòi phía trên thơm ngát, thần thông ta nói ngút trời..như vậy không được. Thì tuy, như vậy thì Phật trong lòng mình là bằng giấy, bằng gỗ, bằng đất sét hay bằng vàng tùy.. tùy khả năng của mình.

Vậy thì mình chốt lại nội dung bài giảng chiều nay là những dấu hỏi, hỏi coi là mình thờ Phật như là một tờ giấy, như một pho tượng hay là như cái bao tử. Cái thứ hai là mình nhớ rằng, mình càng mắc mứu với 6 trần bằng cả 6 căn, bằng cả 6 thức thì vấn đề nó sẽ lớn ghê lắm trừ phi nó là chuyện cần thiết. Cho nên hôm nay chúng ta có nhiều phép tu, phép tu bằng mắc, bằng tai có không? Có. Có nhiều người họ thích nghe pháp, có nhiều người họ dùng mắt để đọc sách hay họ đi Chùa, có người thích dùng cái đầu, có người họ vui lắm, chỉ có đọc những tác phẩm của Tự Lực Văn Đoàn như là Hồn Bướm Mơ Tiên, Thế Là Một Buổi Chiều, Trống Mái, Hồn Bội, Giác Linh hoặc là ba cái Tắt Lửa Lòng của Nguyễn Công Hoan mà sau này người ta phóng tác thành Lan và Điệp ấy; thì mình thấy cái tiếng chuông Chùa và mùi trầm trong chánh điện, cái vẻ trầm mặc, u nhân, thanh tịnh của cái Chùa; tức là cái thần khí, âm thanh, mùi hương của cái Chùa ít nhiều tác động nhất định vào tâm hồn cái kẻ khi nghe được tiếng chuông hay dùng chân bên hiên Chùa. Có. Chúng ta tu bằng nhiều cách lắm. Chúng ta sanh tử là vì 6 căn 6 trần thì cái con đường giải thoát sanh tử cũng từ đó mà ra. Có. Có người nói với Đức Phật, chưa nghe gì hết chỉ nhìn ánh mắt của Ngài, nghe giọng Ngài nói, họ chưa hiểu gì hết chỉ nhìn Ngài là muốn theo Ngài, nghe giọng nói là muốn theo Ngài. Còn có người họ phải quan sát 1 ngày 2 ngày; họ quan sát bằng mắt nhưng nghiêm bằng cái đầu, sau đó quyết định theo ngài; có. Còn có người nghe được 1 miếng là lập tức xin đi lên núi lên rừng chiêm nghiệm chứ không cần ở gần Ngài nữa. Nhiều khi tôi coi mấy bài kinh đó tôi cũng tiếc, có nhiều nhóm tỳ kheo năm bảy trăm vậy đó đến từ biệt Đức Phật, chúng con nay đi về nơi nào đó, không biết lúc nào có dịp gặp lại Thế Tôn. Đọc câu đó mà tôi tiếc, mình bây giờ mà chỉ cho mình gặp Ngài chừng 5 phút mình chết cũng được nữa mà mấy vị đó gặp Phật mà mấy vị tỉnh bơ ah, có vị quỳ lạy Đức Phật, có vị nói chúng con đã học được một ít các đề mục từ Thế Tôn, từ ngài Xá Lợi Phất, ngài Mục Kiền Liên, ngài Ca Diếp giờ chúng con thấy đủ rồi, thôi con xin phép đi về chỗ nào...chỗ nào... mà trong Kinh nói có nhiều chỗ cách Đức Phật mấy ngàn cây số.. mà toàn dân không có thần thông, toàn là dân walking.. walking chứ đâu có bay. Mà Ấn Độ thời Đức Phật là bao la, tại vì Ấn Độ thời Đức Phật đâu có cái phương tiện đường xá như bây giờ. Nói là đi một hai ngàn cây số thì mình phải hiểu rằng đường rừng là hết một mớ khá khá đó; chứ Ấn Độ bây giờ là đường nhựa, đường hoả xa, đường hàng không thì nó êm quá, Ấn Độ ngày xưa đâu có được như bây giờ. Ngay cả ông Bùi Giáng mà ông kể chuyện hồi đó ông đi liên khu 5 với tướng Nguyễn Bình mà ông kể lúc từ Huế ra Hà Tĩnh, từ Hà Tĩnh đi lộn vô Quảng Nam, ông kể ông đi bộ ông mệt đến mức mà cái ba lô ông liệng ra đằng trước cho nó nhẹ rồi ông đi tiếp, khiếp như vậy đó. Nhớ hén! Thì vậy đó, có nhiều vị hình ảnh Đức Phật trong lòng họ tới đó đủ rồi, họ giáo lý học chừng đó đủ rồi, họ xài nhiều cái gì, cái ý thức. Còn nhiều vị sao, nhiều cái nhãn thức, nhĩ thức, thiệt thức, thân thức, nhiều vị xài nhiều ý thức. Tùy vào căn cơ của mình mà mình chọn cái gì

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

để quan tâm, chọn cái gì để mà thích và ghét, một. Thứ hai, tùy vào căn cơ của mình, sau khi chọn rồi, mình tiếp cận với nó, xử lý với nó, làm việc với nó theo cách gì, như thế nào, bao lâu, bao nhiêu. Rồi còn nữa, tùy thuộc vào căn cơ của mình mà mình cảm nhận được các thành quả đó ra sao, có người chỉ lướt qua, có người bông bế, có người ôm chặt lấy nó như là sinh mạng, tùy.. tùy thôi. Chúc các vị một ngày vui!!